

'In de kleinschalige behandelgroep voel ik me gehoord en gezien' 'Ze zijn hier eerlijk en duidelijk en doen wat ze zeggen'

Hoe gaan we om met het onhandelbare, explosieve gedrag van onze zoon? Met die vraag lopen Yvonne en haar partner jarenlang rond op zoek naar de juiste hulp. Na de nodige ervaringen en verwickelingen komt de dan 12-jarige Paul begin 2023 naar een behandelgroep van Combinatie Jeugdzorg. Het is een van de behandelgroepen die in de zomer van dat jaar meegaat in de ombouw naar kleinschaligheid. Pedagogisch medewerker Melfie ter Haar is Pauls mentor. Intussen krijgt Yvonne thuis hulp van ambulantly hulpverlener Jantina Nijdam. De centrale vraag is: wat is er nodig om Paul weer thuis te kunnen laten wonen?

Melfie leert Paul kennen als een lieve en behulpzame jongen. "Hij heeft alleen moeite met zijn emoties. Op de groep leggen we uit waar zijn boosheid en gedrag mee samenhangen. Hij heeft veel meegemaakt. Via de methodiek Slapende Honden proberen we daar met hem over te praten. We helpen hem zijn emoties bewuster te voelen, er meer controle over te krijgen en ze anders te uiten. Hij kan bij oplopende boosheid bijvoorbeeld uit de situatie stappen, naar buiten gaan of zo. Dat gaat al beter, hij schiet in zijn boosheid niet altijd meer van 0 naar 100." 'Fijn dat we handvatten krijgen om anders te reageren' Voor Yvonne is die acceleratie van 0 naar 100 wel herkenbaar. "Ik ben zelf iemand die recht voor zijn raap is en niet echt gewend om rekening te houden met hoe ik op anderen overkom."

Dat komt door mijn opvoeding. Mij is altijd geleerd dat ik voor mezelf moest opkomen. Wat ik vind dat vind ik, dat is mijn overlevingsstand. Ik vind het fijn dat Paul nu leert om anders te reageren en dat ik zelf ook andere handvatten krijg. Daar schaam ik me niet voor, ik heb het zelf nooit meegekregen." Jantina: "Ik vind het mooi dat Yvonne dat zo ziet en bereid is om naar haar eigen gedrag te kijken. We zijn samen nadrukkelijk bezig met hoe moeder kan reageren op Pauls gedrag. Het helpt als Yvonne zelf rustiger tegen hem is en meer uitleg geeft waarom ze dingen van hem vraagt. Als Paul haar intenties begrijpt, accepteert hij ze gemakkelijker, daalt hij in zijn emoties en kan hij rustiger reageren. Hij voelt zich dan ook meer gezien."

Kleinschaligheid zorgt voor meer ruimte en tijd voor ieder kind

De kleinschaligheid doet Paul goed. Melfie: "Met minder kinderen hebben we meer zicht op degenen die er zijn. We hebben ook meer ruimte en tijd voor ieder kind. Paul heeft er veel behoefte aan om zich gezien en gehoord te voelen, dus dat past heel goed. En als hij zich tekort gedaan voelt, gaan we daar ook meteen op in. Wat kan hij anders doen om dat gevoel niet meer te krijgen en wat kunnen anderen daarin naar hem toe doen?" Paul is ook een enorme knuffelkont, zegt Melfie. "Hij vindt het gezellig om lekker te kletsen of een spelletje te doen. Dat doen we dan ook, daar is tijd voor. Of we gaan even met hem zitten om te praten over vaardigheden. Het behandelen gaat natuurlijk de hele dag door. Het zit ook in dagelijkse opvoedsituaties. Als Paul bijvoorbeeld samen gaat spelen met een ander kind structureer ik dat voor. We maken dan afspraken over wie wat doet als ze bijvoorbeeld ruzie krijgen. Paul hoeft dan niet ineens van 0 naar 100 te schieten, hij doet gewoon wat is afgesproken. Dat geeft duidelijkheid en helpt hem heel erg."

Ambulantly hulpverlener Jantina Nijdam (links) en pedagogisch medewerker Melfie ter Haar in gesprek met Yvonne, de moeder van Paul

Voorbereiding op terugkeer naar huis

Voor Paul ligt terugkeer naar huis in het verschiet na de zomervakantie. Melfie: "We zijn dat al aan het opbouwen, waarbij ik straks ook af en toe thuis kan komen kijken hoe het gaat. Als het traject is afgerond, volgt nog een periode Intensieve Gezinsbehandeling Thuis (IGT) vanuit onze organisatie." Yvonne kijkt ernaar uit. "Ik heb de rust nu, ik verhef mijn stem niet meer en leg meer uit. Die uitleg heeft ook Pauls band met zijn halfbroertje van 5 verbeterd. Paul is nu ook gemakkelijker te corrigeren en als hij boos wordt is hij normaal boos, niet meer zo extreem." Yvonne wil Paul graag volledig thuis hebben.

"Ik ben en voel me als ouder immers verantwoordelijk voor hem. Dat wil ik ook. Het mooie is dat ik me altijd moeder heb kunnen blijven voelen, ook al woont Paul tijdelijk in een behandelgroep." Melfie: "Wij willen dat ouders in hun ouderrol blijven. Bij Yvonne is dat vanzelfsprekend, ze pakt alle taken op die bij een moeder horen." Yvonne is van haar kant zeer goed te spreken over de bijdrage die Melfie met haar collega's en Jantina leveren. "In alle jaren van hulp vind ik dit het beste wat we hebben gehad, omdat ze hier eerlijk en duidelijk zijn en doen wat ze zeggen. Dat helpt ons enorm."